

Lisette is Illustrator, runt haar eigen studio vanuit haar atelier in Amsterdam en woont samen met haar grote liefde Lorette. Verwondering, bewondering en doorzettingsvermogen zijn belangrijke pijlers in haar leven.

JUF H.

Het is 1993, ik ben vijftien en sta in de gang van mijn middelbare school te wachten tot het moment waarop juf H. langs komt lopen. Hopend op een blik, een woord, een zin, die ze misschien tegen mij zal zeggen, waarop ik weer een week kan teren. Juf H. is een mysterieuze, excentrieke lerares met lang blond haar en geeft *Dramatische Expressie* op de Mavo. Ik heb zelf geen les van haar omdat ik op de Havo zit, maar weet welke dagen ze werkt en wanneer ze ongeveer door welke gang loopt. Ik bewonder haar manier van zijn, los, vrij, expressief.

Thuis schrijf ik vervolgens angstvallig vaak 'Vrouwen bewonder ik, op mannen word ik verliefd!' in mijn dagboek. Want, hoe vaker je het schrijft, hoe meer het voelt als waarheid. Ik plak bewust ook wat jongens in mijn Marilyn Monroe agenda en zoals meisjes 'hartjes' tekenen bij de naam van de jongen op wie ze verliefd zijn, ontwerp ik een 'oogje' dat ik teken bij de namen van dames die ik 'bewonder'.

Mijn beste vriendin K. is de enige met wie ik mijn Juf H. bewondering bespreek. We worden *partners in crime*. De film *Heavenly Creatures* is er niets bij, alleen blijven wij uiterst vredelievend. We breken in Juf H's lokaal in, om te kijken hoe het er uit ziet. Ook scheur ik soms haar paraaf uit het Mavo klassenboek. Soms schrijven K. en ik zelfs brieven aan elkaar, waarin één van ons net doet alsof ze de desbetreffende lerares of een andere, bewonderingswaardige dame is. En, als toppunt, doe ik mee met het verschrikkelijke Katholieke kerstkoor van school, alleen omdat Juf H. zangles geeft, om er vervolgens na inschrijving achter te komen dat zij dat jaar helemaal niet meer mee doet en ik wekenlang vastzit aan dat zangkoor.

Later zoek ik directere vormen van contact en blijk daar uiterst creatief in. Ik bedenk mij dat ik net kan doen alsof ik ook drama-lerares wil worden en regel een interview met Juf H. Weer later, teken ik een toren voor haar, voor een decor. Aan haar woorden 'Wat kan jij dat goed!' hou ik mij weken vast. Als ik meedoe met een assertiviteitscursus, vraag ik haar hoe zij alles aanpakt. Ik herinner me vaag dat Juf H. mij zelfs een ontspanningsoefening leert: ik lig op de grond in haar lokaal en zij zegt dat ik door mijn buik moet ademen. Het had een scene uit een klassiek lesbisch drama à la *Mädchen in Uniform* kunnen zijn. Ik speelde in mijn leven de rol die Romy Schneider in die film speelt. Toen ik ruim tien jaar later deze film zag, wenste ik ontelbare keren dat ik deze op mijn vijftiende had kunnen zien. Het had mij zoveel over mijn eigen gedrag destijds uit kunnen leggen en dan had ik me er niet totaal alleen in hoeven voelen. Ik voelde simpelweg een leegte om

wie ik werkelijk was en ging deze opvullen door het vragen van aandacht op verkeerde manieren omdat ik de waarheid in mijzelf wilde ontwijken. Achteraf gezien was ik op zoek naar hulp. Een gesprek dat over alles moest gaan behalve het onderwerp homoseksualiteit en de vraag 'Val je misschien op vrouwen?' Ik kan mij er dan ook enorm kwaad over maken dat er nu nog steeds gevochten moet worden om voorlichting over homoseksualiteit op elke school verplicht te stellen. Misschien had dan destijds iemand mij de goede vraag gesteld.

Bij hetero meisjes is dit gedrag simpelweg vanzelfsprekend en valt het niet op. Het uit je hoofd weten waar een lerares woont wordt toch als 'obsessiever' gezien dan als je alles weet over 'die leuke jongen'. Dus, je zegt er niemand iets over. Als iets gedeeld kan worden in de realiteit en ook nog eens maatschappelijk geheel geaccepteerd is, gaat het een ander leven leiden dan als het zich tien jaar lang alleen in je eigen hoofd afspeelt. Het heeft mij na mijn *coming-out* jaren gekost te leren leven in de realiteit in plaats van in mijn hoofd.

Ruim tien jaar later ontmoet ik Lorette. Zij is lerares op een middelbare school. Ik hoorde van haar hoe enorm het opvalt als leerlingen zich gedragen zoals ik vroeger deed en realiseer mij dat het Juf H. destijds ook wel opgevallen moet zijn. Ik vraag mij af wat ze gedacht moet hebben van dat meisje dat altijd 'toevallig' in de gang stond waar zij langs liep.

Jaren na de middelbare school kwam mijn nog altijd beste vriendin K. totaal toevallig in dezelfde straat als Juf H. te wonen. Heel af en toe hoor ik daarom nog iets over haar. Laatst nog, heeft K. haar gezien op een bakfiets gevuld met een paar meisjes, waarschijnlijk haar dochters. Ze heeft nog hetzelfde lange blonde haar.

Je zou misschien niet met een meisje kunnen voorstellen. Dan denk je: 'ik zal toch niet op vrouwen vallen?' Maar dan weet je dat ik die vrouwen alleen maar bewonder, om mezelf te leren kennen en omdat ze zo lief zijn!